

Lekce 9: od 24. do 30. listopadu

Zdroj života

Texty na tento týden: J 1,4; J 10,10; J 1,12.13; J 6,61–68; Nu 13,23–33; Mt 4,1–4

Jak bys definoval termín „zdroj“?

Co je to život? Jak by ho popsal?

Kde máme hledat původ života podle zastánců Darwinovy teorie?

Co nám o původu života prozrazuje Bible?

Ježíš říká, že je život. Jak tomu rozumíš?

Když říká, že je život, používá slovní spojení „JÁ JSEM“. Proč to dělá?

Jak reagují lidé na toto jeho tvrzení? Proč jedni věří a jiní ne?

Co pro tebe znamená poznání, že je Ježíš zdrojem života?

Základní verš

„Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)

Na otázku, kým je, odpovídá Ježíš v Evangelii podle Jana většinou výrazem, který označuje božství. „JÁ JSEM“ odkazuje na samotného Hospodina, který se zjevil Mojžíšovi „v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře“ (Ex 3,2) a řekl mu: „JSEM, KTERÝ JSEM“ (Ex 3,14). A tentýž Bůh se stal tělem: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (J 1,14).

Téma „JÁ JSEM“ je velmi silně přítomno v celém Evangelii podle Jana. Reflektuje je i základní verš naší lekce: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,6). „JÁ JSEM“ je také světlo světa, chléb života, dveře ovcí, dobrý pastýř, vzkříšení a život a pravý vinný kmen.

Tento týden se budeme věnovat tématu zjevení Boha, jak je představuje apoštol Jan. Podrobněji budeme zkoumat i odvrácenou stránku událostí, pro které mnozí odmítli Ježíše jako Mesiáše, a to i přes silné důkazy v podobě jeho slov a činů. Tuto myšlenku budeme studovat ze dvou důvodů: abychom se vyhnuli stejné chybě a také abychom hledali způsob, jak oslovit ty, kterým hrozí, že se této chyby dopustí.

Osnova lekce

Při studiu této lekce se zaměříme na téma „věčného života“, který Ježíš zajistil a nabízí každému, kdo po něm touží. Podíváme se jak na dárce věčného života, tak i na to jak jej můžeme přijmout, či co znamená jeho odmítnutí.

- J 3,14–16: Ježíš – dárce věčného života (neděle)
- J 6,66–69: Ježíš – ten, který má slova věčného života (pondělí)
- J 12 a 13: Přijetí daru věčného života (úterý)

- J 1,5.10.11: Odmítnutí daru a dárce věčného života (středa)
- J 3,18–21: Důsledky odmítnutí věčného života (čtvrtek)

Neděle 24. listopadu

„V něm byl život“

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. ¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,14–16)

Jak rozumíš Janovu sdělení, že „v Ježíši (Slovu) byl život“?

Proč je tak důležité vědět o Ježíši, že „v něm byl (je) život“?

Ježíš se přirovnal k „hadovi na poušti“. Jakou SZ událost připomíná? V čem spočívá ono „vyvýšení Syna člověka“?

V čem se Ježíšovo zmrtvýchvstání liší od našeho vzkříšení?

Proč jsme v otázce vzkříšení závislí na Ježíši, ve kterém je život?

Jak rozumíš slovnímu spojení „hřích světa“? Proč ho může snímat jen Ježíš?

Proč jsme v otázce poznání Božího charakteru odkázáni na svědectví Ježíše?

Osobní studium

V prvním verši svého evangelia (J 1,1) apoštol jasně říká, že Ježíš je Bůh, Boží Syn. Následně zazníávají slova: „*V něm byl život a život byl světlo lidí*“ (J 1,4). Tento odkaz na život ukazuje na božskou, neodvozenou, věčnou existenci. Protože Syn má život sám v sobě, může ho položit a znovu si ho vzít (J 10,17). A navíc, protože má život v sobě, může tento život dát, komu chce (J 5,21; porovnej s J 14,19).

Výraz „život“ (řecky *zóé*) se v Janově evangeliu objevuje šestatřicetkrát, což je asi čtvrtina všech výskytů v Novém zákoně. V J 1,4.5 se toto slovo kromě odkazu na zdroj života na naší planetě spojuje i se spasením. Ve zbylé části Evangelia podle Jana je myšlenka života (*zóé*) nejčastěji použita ve smyslu „věčný život“, „zaslíbení spasení“ (viz J 3,15.16.36; J 4,14.36; J 6,27.40.47.54.68). Ten, kdo dal život při stvoření, je tentýž, který dává věčný život – spasení ztracenému světu.

Proč přišel Ježíš na tuto zemi?

J 1,29: Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.

J 3,16: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

J 6,40: Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.

J 10,10: Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.

J 12,27: Nyní je má duše sevřena úzkostí. Mám snad říci: Otče, zachraň mě od této hodiny? Vždyť pro tuto hodinu jsem přišel.

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný“ (J 3,14.15). Ježíš vzal na sebe trest, který patřil nám, abychom mohli mít život, který byl jeho.

Kristus touží, abychom měli život a abychom ho měli „v hojnosti“ (J 10,10). *„Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha“ (J 1,12.13).*

Kristus přišel, aby nám zjevil Otce. Neboť: *„Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl“ (J 1,18).* Když se díváme na Ježíšův charakter, můžeme vidět charakter Otce.

Aplikace

Co se můžeme naučit z Ježíšova života o Otcově charakteru? Proč je toto odhalení tak povzbuzující?

Pondělí 25. listopadu

Slova věčného života

Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. ⁶⁷Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ ⁶⁸Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. ⁶⁹A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (J 6,66–69)

Jaká událost způsobila, že Ježíše opustilo „mnoho jeho učedníků“?

Jak rozumíš odpovědi, kterou dal Petr Ježíši, když se ptal dvanácti apoštolů, zda také odejdou?

Jak spolu souvisí „slovo“ a „věčný život“? Co nám tím Jan naznačuje?

Na počátku Bůh tvořil slovem. Má jeho slovo pořád tuto moc? Proč?

Jakou roli hraje Ježíšovo „slovo“ v naší touze po věčnosti?

Věříš tomu, že Ježíš jednou vzkřísí i Tebe? Na čem tuto víru staviš?

Osobní studium

Přečti si verše J 6,60–69. Jaký význam měla Petrova slova v kontextu Ježíšovy otázky, zda i oni plánují odejít?

J 6,60-65: Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ ⁶¹Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? ⁶²Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? ⁶³Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamená. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. ⁶⁴Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – ⁶⁵A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“

Petrova slova o „věčném životě“ se spojují s tématem, které se táhne celým Evangeliiem podle Jana. V kontextu nasycení pěti tisíců (J 6) nacházíme nesmírné množství vyjádření souvisejících právě s tématem věčného života (J 6,27.40.47.54.68). Ježíš říká, že on je chléb života (J 6,35), což znamená, že jeho život, smrt a vzkříšení jsou zdrojem věčného spasení.

Slovní spojení *věčný život* nebo jeho ekvivalenty se v Evangeliiu podle Jana nacházejí nejméně sedmáctkrát. Tento výraz se nevztahuje na nějakou formu duchovní existence a ani na to, že bychom se měli stát součástí nějaké věčné bytosti. Neobsahuje dokonce ani žádný mystický koncept. Jde spíše o životodárnou sílu, která přináší spasení a smysl naší současné existenci a také životu bez konce, až se vrátí náš Pán. Tak jako se Ježíš stal tělem, tak i vzkříšení, o kterém mluví, se odehrává v čase, prostoru a ve fyzickém těle. Je to vzkříšení z mrtvých, obnovení života, který jsme kdysi měli v Edenu.

Jak získáváme věčný život?

J 3,15.16: ... aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. ¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

J 5,24: Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

J 6,40.47: Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den. ... ⁴⁷Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný.

J 8,31: Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky.

J 12,46: Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.

J 20,31: Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Jen prostřednictvím víry chápeme, že Ježíš Kristus přišel žít a zemřít za nás. Tato víra k nám přichází jako dar. My se ale musíme vědomě rozhodnout odevzdat se Ježíši, činit pokání a přijmout jeho krev k odpuštění a očištění od hříchů.

Když se Ježíš zeptal učedníků, zda odejdou i oni, Petr za všechny odpověděl: „*Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života*“ (J 6,68). Tato slova vystihují podstatu spasení a způsob, jakým jej můžeme dosáhnout. Jak jsme již řekli, spasení nepřichází získáním nějakého hlubokého poznání nebo pochopením přírodních zákonů. Pochází jedině od Ježíše, který má v sobě věčný život a zdarma jej nabízí všem, kteří ho v reakci na působení Ducha svatého přijmou.

Aplikace

Jak vnímáš náš současný život v kontextu příslibu věčného života? Jaký vliv by mělo mít zaslíbení věčného života na tvůj život?

Úterý 26. listopadu

Víra a nové narození

Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. ¹³Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž narodili se z Boha. (J 1,12.13)

Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! ¹⁶Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. (Ř 8,15.16)

O jakém „novém narození“ mluví Ježíš?

Potřebujeme se „nově narodit“ i my? Proč?

Jakou roli v tomto „novém narození“ sehrává Duch svatý?

Prožil jsi „znovuzrození“? Co to bylo a jak jsi to poznal?

Proč se už „znovuzrozený křesťan“ nemusí bát?

Co to pro tebe znamená, že ses narodil do Boží rodiny a Bůh je tvým Otcem?

Proč je třeba, aby se víra stala základem našeho dalšího bytí?

Osobní studium

Na základě úvodních veršů (J 1,12.13) se pokus definovat kroky, které vedou člověka k tomu, že se z něho stane křesťan.

Jan napsal své evangelium, abychom věřili, „že Ježíš je Kristus, Syn Boží“, a abychom díky této víře měli věčný život v jeho jménu (J 20,31). V úvodních verších (J 1,12.13) je tento proces popsán ve dvou krocích. Nejprve ho přijímáme, to znamená, že v něho uvěříme. Potom nám dává moc stát se Božími dětmi, o kterých je ve verši 13 psáno, že se narodily z Boha. Stát se křesťanem má tedy lidský i božský rozměr. Musíme jednat ve víře, přijmout ho, být otevření světlu, ale je to on, kdo obnovuje naše srdce.

Ve skutečnosti je víra Božím darem, který přichází ze slyšení evangelia (Ř 10,17). „*Abychom měli pravou a trvalou víru v Krista, musíme ho poznat tak, jak je představen v Písmu.*“ (FE 433) „*Duch, který působí na lidskou mysl a osvěcuje ji, vytváří víru v Boha.*“ (7BC 940)

Ti, kteří věří a přijímají Syna jako Mesiáše, obdrží věčný život. Jan také zdůrazňuje přijetí nebo víru v to, co Ježíš řekl (J 5,24.38.47). Úkolem Ducha svatého je ukazovat světu, „*co je hřích, co spravedlnost a soud*“ (J 16,7.8; porovnej s Ř 8,16).

Jaký princip spasení v Ježíši představuje apoštol Pavel v Ř 8,15.16?

Naše víra vychází z působení Ducha svatého v našich srdcích. „*Víra je... velké pozeňání – oko, které vidí, ucho, které slyší.*“ (6BC 1073) Humanistický přístup (tedy takový, který je založen na člověku a jeho schopnostech poznávat) k víře tvrdí, že musíme najít základ, kritéria víry, a pak věřit. Naproti tomu biblický přístup říká, že naopak víra je základ, dar od Boha (Ef 2,8; 1K 1,17–24; 1K 2,1–6). Začínáme základem víry a pokračujeme v růstu v porozumění a milosti.

Aplikace

Jak bys odpověděl na otázku, na čem je založena tvá víra?

Středa 27. listopadu

Odmítání Zdroje života

To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. [...] ¹⁰Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. ¹¹Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. (J 1,5.10.11)

Proč stále roste počet lidí, kteří o všem pochybují?

Dá se s těmito pochybnostmi bojovat? Jak?

Proč většina Židů nepřijala Ježíše, přestože viděli spoustu zázraků?

Jaké předsudky měli Židů vůči Ježíši?

Jaké předsudky dnes brání lidem v přijetí víry v Ježíše jako Spasitele?

Co můžeme udělat pro to, aby lidé dokázali překonat předsudky vůči Bohu?

S čím musí počítat člověk, který odmítne „zdroj života“?

Osobní studium

V evangeliu Jana nacházíme některé z nejmudnějších zpráv celého Písma. Výstižně to ukazují úvodní verše (J 1,5.10.11). „JÁ JSEM“ nepřijalo mnoho z jeho vlastního lidu.

Není divu, že apoštol Pavel později varuje: „*Neodhazujte tedy svou smělou důvěru...*“ (Žd 10,35; ČSP). Opakovaně můžeme v Písmu vidět, že lidé odmítli Krista, protože nepřijali jeho Slovo.

„Současný způsob myšlení založený výhradně na rozumu začíná pochybnostmi. Lidé zpochybňují všechno, aby zjistili, co je pravda. To, co přežije palbu křížového výslechu, přijímají jako neotřesitelné poznání, něco, na čem se dá postavit vlastní přesvědčení. Někteří aplikují stejnou metodu i na Bibli tím, že vše zpochybní z vědeckého, historického, psychologického, filozofického, archeologického nebo geologického hlediska, aby pak rozhodli, co je v Bibli pravda, a co ne. Taková metoda vychází z pochybností o pravdivosti Písma. Kristus se zeptal: ‚Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?‘ (L 18,8).“ (ZINKE, E. Edward a Roland Hegstad. *The Certainty of the Second Coming*. Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 2000, s. 96)

Přečti si text Nu 13,23–33. V čem spočíval rozdíl mezi dvěma zprávami, které špióni přinesli o zaslíbené zemi?

Nu 13,23–33: Přišli až k úvalu Eškólu, kde uřízli ratolest s jedním vinným hroznem, dva ji museli nést na sochoru, a několik granátových jablek a fíků.

²⁴ *To místo se nazývá Eškólský úval (to je Úval hroznů) podle hroznů, který tam Izraelci odřízli.* ²⁵*Po čtyřiceti dnech průzkumu země se vrátili zpět.* ²⁶*Přišli konečně k Mojžíšovi a Áronovi a k celé pospolitosti Izraelců na Páranskou poušť do Kádeše, podali jim a celé pospolitosti zprávu a ukázali jim ovoce té země.* ²⁷*Ve svém vyprávění mu řekli: „Vstoupili jsme do země, do níž jsi nás poslal. Vskutku oplývá mlékem a medem. A toto je její ovoce.“* ²⁸*Jenomže lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou opevněná a nesmírně veliká.*

Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy. ²⁹Na jihu země sídlí Amálek, na pohoří jsou usazeni Chetejci, Jebúsejci a Emorejci, při moři a podél Jordánu Kenaanci.“ ³⁰Káleb však uklidňoval lid bouřící se proti Mojžíšovi. Říkal: „Vzhůru! Pojďme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“ ³¹Ale muži, kteří šli spolu s ním, tvrdili: „Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my.“ ³²Pomluvami zhaněli Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: „Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požírá své obyvatele, a všechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou muži obrovité postavy. ³³Viděli jsme tam zrůdy – Anákovci totiž patří ke zrůdám – a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobyly, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.“

Hříchem Židů u Kádeše byly pochybnosti o tom, co řekl Bůh. Bůh je vyzval, aby šli a zabrali určené území. Do Kenaanu vyslali dvanáct vyzvědačů, aby zemi prozkoumali. Vrátili se se dvěma zprávami. Většina přišla s obavami a nejistotou. V zemi jsou obří, opevněná města, zbraně, jaké jsme nikdy předtím neviděli, a dobře vycvičené armády. My jsme však byli jen otroky v egyptské zemi a nemáme žádné vojenské zkušenosti. Deset špiónů hlasovalo „ne“, protože měli strach z ohromující moci nepřítelů a brali v úvahu jen lidský pohled. Dva špióni hlasovali „ano“, neboť se opírali o svou víru a o úžasnou moc Božího slova.

Aplikace

Jak se můžeme vyhnout nedůvěře a pochybnostem, kterým podlehl Izraelitě u Kádeše? Proč je v této souvislosti důležité dát si pozor i na opačný extrém, který se může projevit jako troufalost nebo realizace vlastních nemoudrých rozhodnutí s přesvědčením, že plníme Boží vůli?

Čtvrtek 28. listopadu

Odsouzení

Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. ¹⁹Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. ²⁰Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. ²¹Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. (J 3,18–21)

O jakém světel hovoří Ježíš?

Proč si lidé zamilovali tmu a nemají lidé rádi „nebeské světlo“ – Ježíše?

Bible hovoří o „Božím soudu“. Proč je třeba, aby proběhl?

Kteří lidé se tohoto soudu nemusí bát? Proč?

Kdo naopak musí počítat s odsouzením k věčné záhubě?

„Kdo však činí pravdu...“ Jak se podle tebe „činí pravda“?

Proč je pravda při hledání „zdroje života“ tak životně důležitá?

Osobní studium

Proč lidé přicházejí před soud?

J 3,18.36: Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. ... ³⁶Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává.

J 5,24.38: Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. ... ³⁸a jeho slovo ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal.

J 8,24: Proto jsem vám řekl, že zemřete ve svých hříších. Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších.

J 12,47: Kdo slyší má slova a nezachovává je, toho já nesoudím. Nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych svět spasil.

Odmítnutí Ježíše Krista, Světla světa, nás nechává napospas pochybnostem a ďáblovým pokušením. Znamená to obrátit se ze světla do tmy.

Eva dostala světlo, na jehož základě věděla, jak se chovat ke stromu poznání dobra a zla uprostřed zahrady. Satan ji pokoušel a toto světlo zpochybnil. Eva „zkoušela“ Boží slovo. Uvažovala o tom, že Bůh lásky určitě nezničí stvoření, které s takovou péčí vytvořil. Spoléhalo se na své smysly. Had jedl ovoce a teď uměl mluvit. Co když má had pravdu? Pokud budu jíst ovoce, můžu se stát podobnou Bohu! Oklamaná se odvrátila od světla a stejnou cestu si zvolil i její manžel.

Přečti si text Mt 4,1–4. Jaké zásady použil Kristus v poušti pokušení, aby zvítězil nad satanovými podvody?

Mt 4,1–4: Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. ²Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. ³Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů

jsou chleby.“⁴On však odpověděl: „Je psáno: ,Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.““

Kristus měl k dispozici stejné rozumové nástroje, jaké používali Adam a Eva, lidé před potopou a Židé u Kádeše. Mohl se ptát, proč Bůh lásky nechá svého Syna na poušti čtyřicet dní a nocí bez jídla a ochrany. Mohl se také rozhodnout dokázat své synovství proměnou kamenů v chléb! Namísto toho odpověděl Božím slovem. Jeho uvažování a jednání bylo vedeno nebeskými hodnotami, nikoli pozemskými. Jak snadno mohl racionalizovat svou cestu k nesprávným rozhodnutím. Takové zkratky totiž dělá mnoho lidí, dokonce i věřících.

Aplikace

Jak se můžeme vyhnout pokušením? Jak se můžeme naučit dělat rozhodnutí, která budou vycházet z Božího slova?

Pátek 29. listopadu

Podněty k zamyšlení

Přečtěte si 1. kapitolu „Největší dar lidstvu“ (DA 19–26; TV 9–14) a 66. kapitolu „Léčky“ (DA 601–609; TV 382–387) z knihy *Touha věků*.

„Kristus se ponížil a vzal na sebe lidskou podobu. Tím ukázal, že jeho povaha je pravým opakem povahy satanovy. Šel ve svém ponížení dokonce ještě dál. ‚V podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.‘ (Fp 2,8) Stejně jako kdysi velekněz odkládal okázalý obřadní šat a vykonával službu v bílém lněném rouchu obyčejného kněze, vzal na sebe Kristus podobu služebníka a obětoval – byl knězem i obětí. ‚Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj.‘ (Iz 53,5)

S Kristem bylo naloženo tak, jak jsme si zasloužili my. A to proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu. ‚Jeho jizvami jsme uzdraveni.‘ (Iz 53,5).“ (DA 25; TV 12.13)

Otázky k rozhovoru

- 1. Ježíš obětoval pro záchranu světa velmi mnoho. Co považujete za nejlepší způsoby, jak pomoci druhým uvidět tuto úžasnou pravdu? Jak jim můžete pomoci přijít ve víře ke Kristu?***
- 2. V čem spočívá rozdíl mezi rozhodnutími dělanými na základě světských principů a hodnot v kontrastu s rozhodnutími, která vycházejí z Božího zjevení?***
- 3. Jak spolu souvisí rozum, logika a Boží slovo? Jaké logické a racionální důvody máme k tomu, abychom dospěli k víře? Jak nám naplněná prorocství nebo ohromující krása a složitost stvořeného světa logicky a racionálně poukazují na existenci Boha a na pravdivost plánu spasení?***
- 4. Ve třídě si promluvte o svých odpovědích na otázku na konci úterní části. Na čem je založena vaše víra? Pokud by se vás někdo zeptal, proč věříte v Ježíše a evangelium, jak byste odpověděli?***

Co zajímavého jsi zjistil během svého studia Bible a této lekce?

Ježíš zemřel smrtí, kterou jsme měli zemřít my, abychom my žili život, který žije on. Jak tomu rozumíš?

Jak můžeme čerpat ze zdroje života – z Ježíše?

Obohatila tě naše dnešní diskuze? Jak a čím?

Západ Slunce v 16⁰³